
EEN HORIZONTALE REGENBOOG OP ZEE.

Den 5 Mei 1867 was dr. c. COLLINGWOUD getuige van een zeer opmerkelijk verschijnsel.

Hij bevond zich op een schip op $25^{\circ} 19'$ Z.Br. en $54^{\circ} 13'$ O.L. Het weder was schoon en helder en er woei een zachte bries. Op het dek zittende, zag hij echter uit het Z.Z.O. een regenbui naderen; het was ongeveer half een en de zon stond dus in het N.N.W., juist tegenover de naderende bui, waarop zich weldra een lage regenboog, van 12° — 15° hoogte, vertoonde. Terwijl hij daarnaar staarde, werd zijne aandacht getrokken door een geelachtig schijnsel aan den horizon, juist onder het middelpunt van den boog, hetwelk, ofschoon zeer zwak, toch eenig verband scheen te hebben met de bui of met den regenboog. Allengs nam dit schijnsel in glans toe en scheen zich toen over het water te verspreiden, zich vertoonende als een wolk van rood stof, die boven de zee hangt. Eenige minuten later was de lichtglans van dit verschijnsel nog zeer vermeerderd; prismatische kleuren werden er aan zichtbaar; het verspreidde zich al verder en verder over de zee, naar het schip toe en nam ten slotte de gedaante aan van een schitterenden horizontalen boog, die op de zee lag, met zijn top juist aan den horizon rakende, terwijl zijne beenen schenen te verdwijnen op den halven afstand tusschen het oog en den horizon. Naar gelang de horizontale

boog in lichtglans toenam, verzwakte allengs die van den eerst waargenomen vertikalen boog, en toen eerstgenoemde zijn hoogsten glans had bereikt, was laatstgenoemde verdwenen.

In den horizontalen boog was de roode kleur aan de buitenste of bolle zijde, terwijl aan den vertikalen boog zich het rood aan de binnen of holle zijde bevond. De horizontale boog op het water was dus de primaire, de vertikale boog de secundaire of teruggekaatste. Desniettegenstaande werd deze het eerst gezien en verdween hij eerst allengs bij het toenemen van glans des horizontalen boogs. De vertikale boog bleef echter altijd zwakker dan de horizontale boog ten slotte werd. De laatste schenen, toen eenmaal de prismatische kleuren daarin ten volle ontwikkeld waren, met snelheid van den horizon het schip te naderen, het was alsof zijne beenen voortschoten; zij werden daarbij breeder en kleurden het water ter weêrzijde over eene uitgestrekte ruimte; toen de boog volkomen was, had hij iets van de gedaante van een hoefijzer. Op dit oogenblik had de boog eenen schitterenden glans, maar bijna dadelijk daarop verdween hij en tegelijkertijd ook de vertikale boog.

Gedurende den geheelen tijd, waarin het verschijnsel zichtbaar was, bleef de top van den horizontalen boog juist op dezelfde plaats aan den horizon. Van het tijdstip, waarop het eerste beginsel van het verschijnsel zichtbaar werd, tot aan zijn verdwijnen, verliepen ongeveer tien minuten. Terwijl het plaats had viel er een fijne stofregen, maar waardoor het dek ter naauwernood nat werd, en de bui dreef voorbij naar het Z.W. (*Philos. Magazine*, 1867, p. 440.) Hg.
